

SANTA MONTEFIORE

De familie Deverill

— OMNIBUS —

De vrouwen van kasteel Deverill
Als de rododendron bloeit
De laatste roos van de zomer

ISBN 978-90-225-8526-9

ISBN 978-94-023-1171-6 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titels: *The Deverill Chronicles: Into the Flames; Daughters of Castle Deverill; The Last Secret of the Deverills*

Vertaling: Erica Feberwee

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2015, 2016 en 2017 Santa Montefiore

© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Castellum Deverilli est suum regnum
Het kasteel van een Deverill is zijn koninkrijk

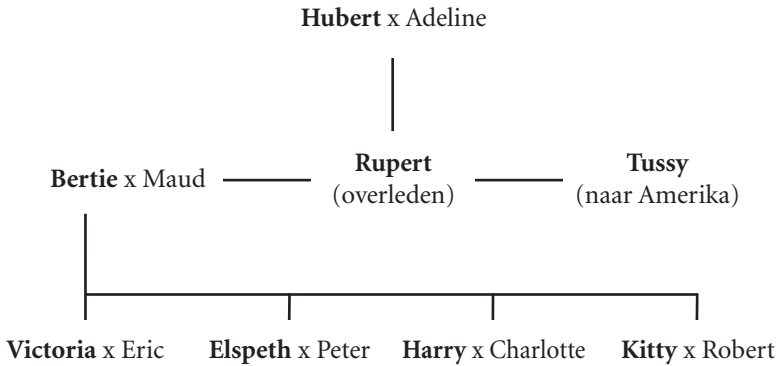
Inhoud

De vrouwen van kasteel Deverill 11

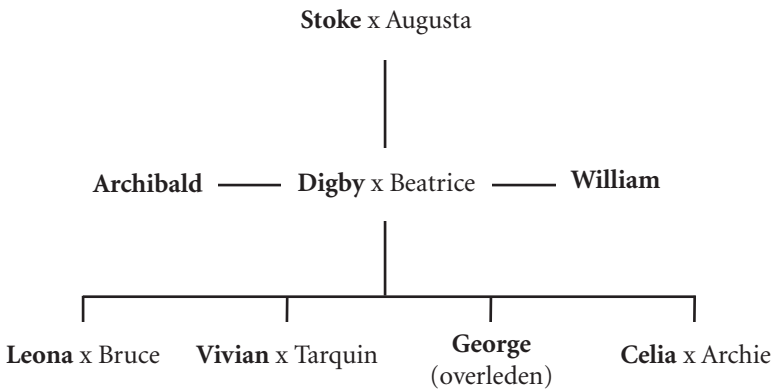
Als de rododendron bloeit 451

De laatste roos van de zomer 921

De Deverills van kasteel Deverill in Ballinakelly

De deverills van Deverill House in Londen

De vrouwen van kasteel Deverill

Proloog

Graafschap Cork, Ierland 1925

De twee kleine jongens, met geschaafde knieën en zwarte vegen op hun gezicht, kwamen bij het roestige hek aan het eind van het pad dat, overwoekerd door gras en onkruid, in een flauwe bocht van de weg afboog. Aan de andere kant van het hek verhieven zich de zwartgeblakerde resten van kasteel Deverill, ooit de zetel van een van de voornaamste Anglo-Ierse families in het land, maar nu vergeten nadat een brand het bijna volledig in de as had gelegd. De stapelmuur was hier en daar afgebrokkeld, niet alleen door gebrek aan onderhoud, maar ook door de wrede winterstormen en de vraatzucht van het omringende woud. Het mos kon ongehinderd zijn gang gaan, onkruid zaaide zich naar hartelust uit, graspollen groeiden als weerbarstige plukken haar op de bovenkant van de muur, klimop slokte er met zijn groene tentakels complete stukken van op, zodat de stenen op die plekken nauwelijks meer te zien waren. De jongens lieten zich niet ontmoedigen door het bord waarop ‘onbevoegden’ hoge boetes in het vooruitzicht werden gesteld, noch door de aanblik van de donkere, modderige oprijlaan, bezaaid met rottend gebladerte en afgewaaide takken die zich daar herfst na herfst hadden opgestapeld. Het hangslot rinkelde vergeefs aan zijn ketting toen de jongens het hek openduwden en naar binnen glipten.

Het was stil in het bos, de grond drassig, want de zomer had plaatsgemaakt voor de herfst, die met ijzige stormwinden en kille regens zijn intrede had gedaan. Ooit bleiden er rododendrons langs de oprijlaan, maar inmiddels gingen de struiken bijna schuil onder brandnetels, varens en laurier. De jongens renden erlangs. Ze hadden geen weet van rododendrons met hun stralendrode bloemenweelde, van de rijtuigen die

over de oprijlaan hadden gerateld om de elite van het graafschap naar het schitterende kasteel te brengen, hoog boven de zee. Tegenwoordig was de oprijlaan weinig meer dan een zandpad, en het kasteel verworden tot een ruïne. Een plek waar zich alleen nog raven en duiven waagden, en dappere kleine jongens die op avontuur uit waren en die wisten dat niemand hen hier zou zoeken.

De kinderen haastten zich opgewonden door het hoge gras naar wat restte van de eens zo deftige vertrekken. De indrukwekkende trap was allang verdwenen, de centrale schoorsteen ingestort en nog slechts een berg stenen waarlangs de jongens omhoog konden klauteren. In de westelijke vleugel resteerde een deel van het dak in de vorm van robuuste balken die steunden op de twee muren die nog overeind stonden, als de blootgelegde ribben van een reusachtig dier.

De jongens hadden het veel te druk met andere dingen om zich bewust te zijn van het verdriet dat tussen de verkoolde resten hing, om de klaaglijke echo van het verleden te horen. Ze waren te jong om ontvankelijk te zijn voor de nostalgie, voor het weemoedige gevoel van sterfelijkheid dat nostalgie met zich meebrengt. De geesten die hier woonden en treurden om het verlies van hun huis en van hun korte leven, waren als de wind die uit zee werd aangevoerd. De jongens hoorden hem huilen rond de schoorstenen die nog overeind stonden, ze hoorden het gekreun van de sponningen waarin ooit glas had gezeten, maar ze huiverden slechts genietend, want hoe griezeliger, hoe leuker. Voor de dolende geesten hadden ze geen aandacht.

Boven de voordeur waren letters te onderscheiden, besmeurd door roet, deels verzonken in de zwartgeblakerde latei. ‘*Castellum Deverilli est suum regnum 1662*,’ las de grootste van de twee jongens hardop.

‘Wat betekent dat eigenlijk?’ vroeg de kleinste.

‘Dat weet toch iedereen hier? “In zijn kasteel is een Deverill koning.”’

Zijn vriendje schoot in de lach. ‘Nou, het lijkt niet echt meer op het huis van een koning.’

Als twee kabouters liepen ze in het afnemende daglicht van kamer naar kamer. Het gedempte geluid van hun stemmen vermengde zich met het krassen van de raven en het koeren van de duiven. De geesten die hen gadesloegen, verzoenden zich met hun aanwezigheid omdat ze terugdachten aan de tijd toen ze zelf in de weelderige tuinen hadden ge-

speeld. Want nog niet eens zo lang geleden had het kasteel een schitterende aanblik geboden.

Ten tijde van de eeuwwisseling had het een ommuurde moestuin gehad waarin alle mogelijke soorten groente en fruit werden verbouwd voor de familie Deverill en haar bedienden. Er was een rozentuin, een arboretum, en een doolhof waarin de kinderen Deverill regelmatig verdwaalden en ook elkaar kwijtraakten tussen de taxushagen. In een stel kassen waren behalve tomaten ook vijgen en orchideeën gekweekt. En in de tuin met wilde bloemen, waar de adellijke dames menige middag lachend en roddelend hadden gepicknickt, spiegelde de zon zich in de uitbundig groeiende gele sleutelbloemen. Ooit waren de tuinen een paradijs geweest, nu roken ze naar rotting en vergankelijkheid. Zelfs als het zonnig was hingen er schaduwen en doordat het onkruid jaar in, jaar uit geen strobreed in de weg was gelegd, waren de tuinen geleidelijk aan volledig overwoekerd geraakt. Van de vroegere luister was niets meer over, behalve een verwilderde pracht die door haar tragiek haar eigen schoonheid bezat.

Bij het geluid van een auto spitsten de jongens hun oren. Het motorgeronk werd krachtiger, de auto kwam dichterbij! Verbijsterd keken de jongens elkaar aan, toen haastten ze zich door de verlaten vertrekken naar de voorkant. Daar tuurden ze door een lege sponning naar buiten en zagen een glimmende T-Ford stilhouden bij de treden naar wat ooit de voordeur was geweest.

In hun nieuwsgierigheid verdrongen ze elkaar om alles goed te kunnen zien, ook al zorgden ze er wel voor dat ze zelf uit het zicht bleven. Hun mond viel open bij de aanblik van de auto met zijn stoffen kap en sierlijk gewelfde contouren. De gestroomlijnde groene motorkap weerkaatste het zonlicht, de zilveren koplampen glommen als de ogen van een kikker. Het portier van de bestuurder zwaaide open en er stapte een man uit in een fraaie camel jas, met op zijn hoofd een bruine vilthoed. Zijn blik ging over het kasteel, alsof het een visioen was dat hij even op zich moest laten inwerken. Toen schudde hij zijn hoofd. De uitdrukking op zijn gezicht verried hoezeer hij zich bewust was van de tragische omstandigheden waaronder het schitterende kasteel in de as was gelegd. Ten slotte liep hij om de auto heen en opende het portier van de bijrijder.

Op zijn uitnodigende gebaar werd er een kleine zwarte handschoen zichtbaar. De jongens zagen dat een hand de zijne pakte. Zoals ze daar doodstil, roerloos achter de muur hurkten, hadden ze ondeugende, uit marmer gehouwen engeltjes geweest kunnen zijn, ware het niet dat hun roze wangen en hun zwarte haren hen verrieden. Met stijgende belangstelling keken ze naar de vrouw die uit de auto stapte. Ze was gekleed in een elegante smaragdgroene japon met daaroverheen een lange zwarte mantel. De zwarte cloche op haar hoofd was diep over haar voorhoofd getrokken, zodat alleen haar vuurrode lippen zichtbaar waren die een bijna schokkend contrast vormden met haar roomblanke huid. Op haar rechterschouder glinsterde een broche in de vorm van een ster, bezet met diamanten. De ogen van de jongens werden zo groot als schoteltjes. Ze zag eruit als iemand uit een andere wereld, een wereld waarvan ook het kasteel in zijn hoogtijdagen deel had uitgemaakt.

De elegant geklede dame liep naar de zwartgeblakerde ruïne. Aan de voet van een van de muren bleef ze staan. Met een vastberaden trek om haar mond keerde ze zich naar de bestuurder en pakte zijn hand. ‘Ik zweer dat ik het kasteel zal herbouwen!’ verklaarde ze plechtig. De jongens moesten zich inspannen om haar te kunnen verstaan. Het bleef even stil. De man, die nog altijd naast haar stond, wachtte rustig af. Ten slotte keerde de deftige dame zich weer naar het kasteel en ze stak bijna uitdagend haar kin naar voren. ‘Want ik heb er net zoveel recht op als de anderen.’

DEEL 1

1

Graafschap Cork, Ierland, 1910

Kitty Deverill was negen. Voor andere kinderen, die op een andere dag waren geboren, was hun negende verjaardag niet belangrijker dan hun achtste, of hun tiende. Maar voor Kitty, die was geboren op de negende dag van de negende maand in het jaar 1900, was haar negende verjaardag een heel belangrijk moment geweest. Dat idee had ze niet van haar moeder, de mooie, narcistische Maud. Haar moeder was niet in Kitty geïnteresseerd. Maud had nog twee dochters, die bijna op huwbare leeftijd waren, en een zoon op Eton, die ze aanbad. In de vijf jaar tussen Harry en Kitty had Maud drie miskramen gehad, als gevolg van haar wilde ritten te paard door de heuvels rond Ballinakelly. Want Maud had geweigerd haar pleziertjes op te geven voor een zwangerschap waar ze niet om had gevraagd. Maar hoe wild, hoe roekeloos ze ook door de heuvels joeg, het was haar niet gelukt de komst van haar vierde kind te verhinderen. Tot overmaat van ramp bleek het ook nog een meisje te zijn. Een broos kindje dat veel huilde en dat met haar rode haartjes en doorzichtig bleke huid wel iets weg had van een jong katje. Maud had zich vol weerzin van het kindje afgekeerd en geweigerd zich erover te ontfermen. Sterker nog, ze had vrienden en familie verboden op kraamvisite te komen en was meteen weer meegegaan met de volgende jacht, alsof de geboorte nooit had plaatsgevonden. Voor een vrouw die zo verrukt was van haar eigen schoonheid, vormde een lelijk kind een belediging. Dus nee, het idee dat ze bijzonder of belangrijk was, had Kitty niet van haar moeder.

Het was haar grootmoeder van vaders kant, Lady Adeline Deverill, die haar had verteld dat 1900 als geboortjaar een gunstig voorteken was en dat ook haar geboortedag opmerkelijk was omdat hij zo veel negens

bevatte. Kitty was een kind van Mars, zei Adeline wanneer ze samen thee dronken in haar privésalon, een van de weinige kamers in het kasteel waar het altijd warm was. Een kind van Mars... Dat betekende dat haar leven zou worden bepaald door conflicten. God had haar bij het delen van de kaarten een moeilijke hand gegeven, maar dat had hij gedaan in de wetenschap dat Kitty moedig en wijs genoeg zou zijn om de uitdaging aan te kunnen. En Adeline vertelde haar kleindochter nog veel meer. Verhalen over engelen en demonen, die Kitty veel opwindender vond dan de saaie boeken die haar Schotse gouvernante haar voorlas. Zelfs opwindender dan wat de keukenmeiden bespraken – voornamelijk dorpsroddels die Kitty niet begreep omdat ze er nog te jong voor was. Adeline Deverill wist dingen. Dingen die Kitty's grootvader welwillend omschreef als 'geleuter', waarbij hij zijn blik ten hemel sloeg. Dingen waarmee Kitty's vader liefdevol de spot dreef en die Kitty's moeder vervulden met bezorgdheid. Maud Deverill moest niets hebben van verhalen over geesten, vervloekingen en ringen van stenen. Ze had miss Grieve, de Schotse gouvernante, opdracht gegeven Kitty te straffen als bleek dat het kind zich bezighield met wat Maud beschouwde als 'achterlijk, boers bijgeloof'. Miss Grieve, met haar zuinige mond en haar zuinige klinkers, haalde maar al te graag de rijzweep tevoorschijn om Kitty de striemen in de handen te slaan. Zo kwam het dat het kind zich al jong een zekere geslotenheid had eigengemaakt. Steels als een vos had ze geleerd bepaalde interesses alleen met haar grootmoeder te delen, in Adelines knusse, warme zitkamer waar het rook naar sering en brandende turf.

Kitty woonde niet in het kasteel, want dat was het domein van haar grootouders. Ooit zou het overgaan op haar ouders, die dan de volgende Lord en Lady Deverill zouden worden in een stamboom die terugging tot de zeventiende eeuw. Langs de rivier, op loopafstand van het kasteel, stond het oude jachthuis. Daar woonde Kitty, onopgemerkt door haar moeder, en haar gouvernante regelmatig te slim af, zodat ze vrij kon rondzwerfen door de tuinen en over de hei, waar ze soms met de katholieke kinderen speelde. Als Kitty's moeder dat had geweten, zou ze op slag onwel zijn geworden en een week nodig hebben gehad om bij te komen van de schrik. Maar Maud had het zo druk met andere dingen dat ze Kitty soms volledig leek te vergeten en geërgerd reageerde wanneer